

אכתהדיק ארותי

שישב אף הוא באותו תא, ואני שולף לי מהמזוודה מצלמה, ומחליט לצלם את ה"חבר" היושב ועל־מנת שיהיה רקע מתאים, מסדרים חילופי מקומות בתא כך שהחבר מתיישב ליד החתיכה הגיל, שעדיין נשארה ארישה וצופה בשיעמום הסגנתי אל הנוף שבחוץ (ראה תמונה). אנחנו מנסים לעורר איזו שעורריה קטנה על־מנת לגרום לה לסובב את ראשה לעבר המצלמה, כדי ש־אפשר יהיה לראות משהו, ואכן, החתיכה נשברת, מפנה את הראש ומנסה בכל כוחה לא לצחוק, דבר שמעלה את חמתנו. כל זה קורה בתחנות הביניים זכרון יעקב ועתלית. הרכבת מתקרבת לחיפה ואנחנו נשארים קרחים. כלומר, גם לא מגיעים בזמן לחיפה וגם לא משיגים ידיעות על החתיכה. בינתיים חברי אור עוז ובנימור סיוט צברית אופיינית הוא פונה אליה ושואל באם אפשר

אמרו, מה קרה לכם? מפעם לפעם הולכים ונעשים מכתבים יותר ויותר בנאליים, יותר ויותר... אני לא רוצה לומר מה. פעם הייתי מוצאת בהם בדיחות, חמשיריים ומה לא. כיום, אני מצטערת לומר, אני בקושי נתקלת, אפילו בשיאו־תכתיב. הנה, קחו למשל את (1267/108). הם כותבים: "...אנו שני צעירים ששמו של מדורך המכובד הגיעו לאוזנינו עוד בשחר ילדותנו. אנו בני 19 ובעלי השכלה בלבד מניחה דעתו של אדם. ולכן... החלטנו לכתוב לך."

אמת, אז מה, בעצם, הם רוצים? נכון! נחשתם יפה. "...אנו רוצים למצוא בע"ה ומדורך שתי נערות המת־עניינות בדברים העומדים ברומו של עולם." הוה אומר: "...בידור, טיולים, מוסיקה קלה ושירים מכל הסוגים." אז עכשיו אתם מבינים אותי? אם כן, נראה אותכם כותבים אחרת.

★ ★ ★

רפואה סוציאלית — כשנשים מתכנסות בצוותא ומספרות על ניתוחים שעברו.

★ ★ ★

180 ס"מ עידוד

דינה ומיכל הן שתי ידידות־טובות־מאוד מחוילות־מאוד משועממות־מאוד־מאוד. הן (1267/109) רוצות־מאוד להתכתב עם שני חברים נחמדים־מאוד, מעניינים־מאוד־מאוד. כמובן שהן בוגרות תיכון ואפילו יש אומרים שהן אתם־יודעים־מה, מאוד! לכן ואולי דחקה משום כך — הן זקוקות לעידוד רוחני בגובה של 180 ס"מ לפחות. זה ברור, אני מקווה.

★ ★ ★

ירושלים בלילות

אפשר להבין לליבו של (1267/110) הטוען כי הלילות בירושלים ארוכים יותר, משעממים יותר, מדכאים יותר מאשר ביום, למשל. אילולא, עלמה צעירה שאפשר להרהר בה או, אפילו לכתוב אליה, הוכל להציל את המצב. (הוא מספר לנו...)

אגב, הוא רוצה צורך נעים להודות שהוא צבר בן צבר. פחות נעים להודות שהוא בן 28 ועדיין, אתם תסלחו לי, רחוק. אגב, ידידנו טוסברהינדי אמר פעם ברוב חוכמתו כי "סוף רחוק ל... חתונה". לתשומת לב הרחוקים המת־לוננים.

★ ★ ★

נערה בקרון הרכבת

"העסק התחיל כאשר רכבת האכספרס לחיפה, בה אנו מפליגים מדי יום א' בבוקר — התקלקלה. ואנחנו, טו־דנטים מסכנים, נשארו תקועים בחדרה ומצפים לרכבת הבאה שתאסוף אותנו. וזו אומנם הגיעה ונתמלאה בין־רגע עד אפס מקום. אני ועוד שני חברים שלי תופסים עמדה מול אחד התאים שבאחד הקרונות ולפתע מגלים איזו חתיכה, יושבת לה לבד משועממת. נסינות לדובב אותה עולים בתוהו, ביחוד כשהיא יושבת במרחק הגון למדי ממקום עמידתנו. עוזר לנו הגורל בדמות חבר אחר

לדעת את כתובתה ע"מ שאפשר יהיה לשגר אליה תמונה. פוצחת זו את פיה בחיוך ובהומור עוקצני טיפוסי עונה: "שמור תמונה זו אצלך." עכשיו טוען (1267/114) ואני יכולה להבין אותו — כי אינו מוכן להשאר שומר חניס. יתר־על־כן הוא משוכנע כי אותה עלמה (אני שונאת את הביטוי חתיכה) חשבה שהוא משטה בה וכי לא צלמו אותה בכלל. כך או אחרת, העלמה נראית לי כגברת: ואם הגברת תואיל לפנות אלי, אשמח לקשר ביניכם.

★ ★ ★

היורים הגדולים של הטבע

צדקת. אין ברירה. אבל אם כבר אנסט עצמך לכתוב אלי, עליך להיות מוכן לגור־הדין. מקרה שתהנה מהתוצאות. זה היה פרולוג ביני לבין (1267/111) הטוען כי מדור זה הוא מפלט אחרון לידו. מכיון שכך, הוא מקווה

(וגם אני, באמת) שאי־שם תמצא איזו נערה חמודה שתואת לכתוב לה. על עצמו אומר הוא: "...אני מדי משוחך מכדי שאוכל להביע דעה או תאור אובייקטיבי, אלא שטוברני שבכל זאת אאלץ לעשות זאת, ולו לפחות כדי שתדעי כיצד "לטגן" אותי במדורך. ובכן, כרגיל בעולמם של בני־אדם, מטפלים תחילה בצד החומרי, הגשמי. לא אשחה נגד הזרם. נולדתי לפני עשרים וארבע שנים בעירו של דן אלמגור (כשזו עדיין לא הייתה עיר, כמובן) ובמשך שנים אלו, הספקתי לצמוח לגובה של 180 ס"מ. את השכלתי הרשמית עדיין לא סיימתי במלואה, אך כפי הנראה, לא יאריך הזמן שבו אהיה מוכר כמשכיל. וכאן חייב אני להעיר, ואולי עלי להתבייש בכך, שאני אוהב לשמוע מוסיקה, למרות שאינני מבין בה ולא כלום, כך שלעולם אינני מרשה לעצמי לומר או להביע דעה ביחס למוסיקה, אם היא טובה — או להיפך. "אשר לפעילות ספורטיבית, לא! אינני ספורטאי ואף לא חובב ספורט. אהבתי לטייל מחוץ למקום ישוב וסתם להנות ממראה עיניים. אך זה היה בימים הטובים, כאשר עומס הלימודים והבחניות לא היה גדול כמו עכשיו, וייתכן שאני רק מתרץ זאת כך לעצמי מחוסר פרטנרית אשר יחד אתה אוכל ללכת בשדה, להנות, ללא מלים, ממשחקן של חיפושיות או משלל צבעי הטבע. דומני כי נשמע אנוכי מדי לירי, ואין הדבר מתאים לגבר. אבל מי אמר זאת? אינני מסכים לכך, וכי לגבר אין נשמה? יש ויש. אלא שישנה גם המסכה, העמדת הפנים הגברית: ישנה נוקשות מסוימת. אבל למעשה, הרי גם הגבר הוא ילדו של הטבע ואולי יותר מאשר האשה. כי הרי האשה, בסופו של דבר, היא היולדת והיא בעלת חוש אמהי טבעי. ומהו הגבר? ילד כל ימיו. אומנם הופך הוא בסופו של דבר לילד גדול, ילד מבוגר ואח־כך ילד זקן, אך בתור תוכו נותר הוא ילד המבקש את חיק אמו תחילה, ואחר־כך את חום חיקה של אשה אחרת."

נו, אחרי מקלחת פרוידיסטית כזאת נקל לנחש מה הוא תחום לימודיו של ידידנו. מכל מקום, הילד שלנו, בין אם הוא ילד־גדול או מגודל — זקוק לעידוד מסויים: ואם אני מכירה אותך, תוכלי לעודדו כמו כלום. אגב, איזהו עירו של דן אלמגור?

★ ★ ★

חוט הזהב

בשעות ציפיה ארוכות שהיה על (1267/112) לעבור — במספרה, כמובן, בא לה רעיון מקורי מאוד והוא, לפנות לרות־שמותי בתקדה שזו תעזור לה לקשור כמה חוטים שאחד מהם צריך או מסוגל להיות לדבריה, "חוט זהב". וזה עדיין לא הכל. קיימים אצלה סקפוקים מסוימים לגבי מקצועה בעתיד. "לפני שנתיים סיימתי בית ספר תיכון במגמה הריאלית. תוצאות בחינות הבגרות שלי משביעות רצון בהחלט. במתימטיקה קבלתי מצויין. גם במקצועות אחרים קבלתי ציונים טובים למדי. אני מתעדת לסים בעוד כמה חודשים את הצבא ואז אפנה לאוניברסיטה. וכאן מתחילים המפקוקים. אינני יודעת במה להחליט, אם ברפואה או בביאוסימיה. האם תוכלי לעזור לי או אולי להפנות אותי אל אדם מתאים?"

קשה לי להביע דעה בנידון. ראשית משום שאינני (לצערי) מוסמכת לכך. שנית, אינני אובייקטיבית. אבל אם את בכל זאת רוצה לשמוע דעתי, אז אני בעד רפואה. מדוע רפואה? ראשית משום שסטודנטים לרפואה קסמו לי, משום מה, הרבה יותר מסטודנטים לכימיה. יתר־על־כן, יש לי זכרונות לא נעימים במיוחד מפרופסור לביאוסימיה ידוע מאוד שאת שמו אינני רוצה להזכיר מסיבות מובנות מעצמן. אבל, באמת שאיך חיבת להתחשב בנימוקים שלי. לפחות לא לפני שתמצאי את "חוט הזהב" הנ"ל.

סשה השניים של "ח"א" בשופר עם הראש החדש

סוד הצלחתי הוא...

המבריקות
הלבנות

תיאטרון

